

ทิศทางการลงทุนไทย

ในยุคที่การลงทุนโลกไม่เหมือนเดิม

21 พฤศจิกายน 2025

ทิศทางการลงทุนไทย ในยุคที่การลงทุนโลกไม่เหมือนเดิม

KEY SUMMARY

ท่ามกลางสภาพแวดล้อมโลกที่เต็มไปด้วยความไม่แน่นอนจากระเบียบโลกใหม่ที่เกิดขึ้น ได้เร่งให้การลงทุนทั่วโลกต้องปรับเปลี่ยนทิศทางการลงทุนเพื่อรับมือกับความเสี่ยงและโอกาส

ระเบียบโลกใหม่ที่เกิดขึ้นภายใต้ “ทริมป์ 2.0” ประกอบกับการใช้นโยบายกีดกันทางการค้า (Protectionism) ของหลายประเทศได้สร้างแรงกดดันและเร่งให้นักลงทุนทั่วโลกต้องปรับกลยุทธ์การลงทุน ซึ่งการประกาศนโยบายภาษีของสหรัฐฯ ถือเป็นจุดเปลี่ยนสำคัญที่อาจเร่งให้เกิด **4 กระแสการลงทุนของโลก ได้แก่ 1) Moving to the US : การลงทุนมีแนวโน้มไหลเข้าสหรัฐฯ** เพื่อลดภาระภาษีนำเข้าทั้งจากบริษัทของสหรัฐฯ ที่ย้ายฐานการผลิตกลับประเทศ บริษัทข้ามชาติที่ต้องการขยายตลาดในสหรัฐฯ และการลงทุนของประเทศพันธมิตรภายใต้ข้อตกลงทวิภาคี แลกเปลี่ยนกับการลดอัตราภาษีตอบโต้ **2) Global Competitive Relocation : เงินลงทุนมีแนวโน้มไหลเข้าประเทศที่ได้เปรียบทางการแข่งขันโดยเฉพาะการส่งออกไปยังตลาดสหรัฐฯ** ไม่ว่าจะเป็นประเทศภายใต้ข้อตกลงการค้า USMCA และประเทศที่ถูกเก็บภาษีตอบโต้จากสหรัฐฯ ในอัตราที่ต่ำ **3) From China to Others : การลงทุนจากจีนกระจายไปประเทศอื่นเพิ่มขึ้น** เพื่อลดความเสี่ยงจากความตึงเครียดทางการค้าระหว่างจีนกับสหรัฐฯ ที่มีแนวโน้มเข้มข้นขึ้น และ **4) Reshoring/Nearshoring to home country : การกลับมาลงทุนในประเทศหรือในภูมิภาค** เพื่อเสริมความมั่นคงทางเศรษฐกิจผ่านมาตรการจูงใจที่ทยอยออกมาเพื่อสนับสนุนการย้ายฐานการผลิตกลับประเทศหรือภูมิภาค

นอกจากนี้ แนวโน้มการลงทุนยังเน้น Strategic Investment Focus : การลงทุนในอุตสาหกรรมยุทธศาสตร์แห่งอนาคตที่เชื่อมโยงเมกะเทรนด์ด้านดิจิทัลและความยั่งยืนมากขึ้น เช่น โครงสร้างพื้นฐานยุคใหม่ การผลิตขั้นสูง Data center เซมิคอนดักเตอร์และอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ขั้นสูง รวมถึงพลังงานสะอาด

แม้นโยบายภาษีของสหรัฐฯ จะมีแนวโน้มส่งผลต่อบรรยากาศการลงทุนในไทย แต่ในภาพรวมกระแสการลงทุนจากต่างประเทศยังไหลเข้าไทยต่อเนื่อง อย่างไรก็ตาม การเปลี่ยนแปลงในการลงทุนจากต่างประเทศทั้งในด้านแหล่งเงินทุน กลุ่มอุตสาหกรรม และรูปแบบของโครงการที่เข้ามา

ในภาพรวม นักลงทุนต่างชาติยังสนใจเข้ามาลงทุนในไทยต่อเนื่องจากมูลค่าการขอรับการส่งเสริมการลงทุนจากต่างประเทศในช่วงไตรมาสที่ 2 ปี 2025 ที่ยังเพิ่มขึ้นจากไตรมาสก่อนหน้ามาอยู่ที่ 4.70 แสนล้านบาท และเริ่มชะลอตัวลงในไตรมาสที่ 3 มาอยู่ที่ 2.47 แสนล้านบาทจากมูลค่าการลงทุนในอุตสาหกรรมดิจิทัลที่ลดลงหลังขยายตัวสูงในช่วงก่อนหน้า โดยในภาพรวม การขอรับการส่งเสริมการลงทุนส่วนใหญ่ยังกระจุกที่อุตสาหกรรมดิจิทัล เครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ รวมถึงโลหะและวัสดุ โดยสิงคโปร์เป็นแหล่งเงินทุนที่เข้ามาลงทุนในไทยสูงสุดตามด้วย จีน-ฮ่องกง และญี่ปุ่น ซึ่งแม้การลงทุนจากต่างประเทศจะยังเข้ามาไทยต่อเนื่อง แต่เริ่มเห็นสัญญาณการเปลี่ยนแปลงในหลายด้าน ไม่ว่าจะเป็น **ในด้านแหล่งเงินทุน** สามารถแบ่งได้เป็น 3 กลุ่มหลัก ได้แก่ 1) กลุ่มที่ชะลอการลงทุนเพื่อประเมินสถานการณ์ จากการขอรับการส่งเสริมการลงทุนที่ลดลงจากเดิมที่เคยขยายตัวต่อเนื่อง 2) กลุ่มที่การลงทุนลดลงต่อเนื่อง ส่วนหนึ่งเป็นผลจากนโยบายของประเทศต้นทางที่ต้องการดึงการลงทุนกลับประเทศ 3) กลุ่มที่ยังเติบโตดี ชี้ให้เห็นถึงการวางบทบาทไทยในฐานะฐานการผลิตที่สำคัญของภูมิภาค นอกจากนี้ ยังพบสัดส่วนการลงทุนจากประเทศในยุโรปขยายตัวสูงขึ้น อีกทั้ง การลงทุนจากประเทศตะวันออกกลางยังเข้ามาไทย

ต่อเนื่องและมูลค่าการลงทุนขยายตัวสูงอย่างก้าวกระโดด **ในด้านอุตสาหกรรม** การลงทุนจากต่างประเทศขยายไปสู่กิจการย่อยที่มีมูลค่าเพิ่มสูงมากขึ้นทั้งเทคโนโลยีขั้นสูงและดิจิทัล, EV Ecosystem และอุตสาหกรรมที่สอดคล้องกับเทรนด์อนาคต นอกจากนี้ ยังเริ่มเห็นการลงทุนในบางอุตสาหกรรมที่ชะลอตัว อาทิ เหล็กสำหรับงานก่อสร้าง และโซลาร์เซลล์ จากการปรับลดหรือยกเลิกสิทธิประโยชน์ส่งเสริมการลงทุนของ BOI เพื่อบริหารความเสี่ยงจากการกีดกันทางการค้าของสหรัฐฯ และสอดคล้องกับกติกาความยั่งยืนที่มีแนวโน้มเข้มข้นขึ้น **ในด้านรูปแบบโครงการ** มีแนวโน้มเปลี่ยนไปสู่โครงการขนาดเล็กมากขึ้น คาดว่าเป็นการลงทุนเพื่อเชื่อมต่อ Supply chain ในไทยหรือในอาเซียนที่มีความแข็งแกร่ง รวมถึงการเข้ามาลงทุนตามห่วงโซ่อุปทานใหญ่ที่เข้ามาตั้งฐานการผลิตในไทยในช่วงก่อนหน้า นอกจากนี้ ยังพบสัดส่วนมูลค่าการลงทุนในโครงการใหม่เพิ่มสูงขึ้นเป็น 78% จากค่าเฉลี่ยในช่วงก่อนวิกฤตโควิด-19 ที่เพียง 34% บ่งชี้ว่าไทยมีความพร้อมด้านโครงสร้างพื้นฐานและยังคงรักษาระดับความเชื่อมั่นของนักลงทุนต่างชาติ ทำให้ไทยสามารถดึงดูดเงินลงทุนในโครงการใหม่ได้มากขึ้น

ในระยะข้างหน้า คาดว่าการลงทุนจากต่างประเทศในไทยจะยังมีโอกาสขยายตัวตามทิศทางการค้าโลกที่มีความชัดเจนมากขึ้นประกอบกับการดำเนินมาตรการเชิงรุกของ BOI ในการรักษฐานนักลงทุนเดิมควบคู่กับการดึงดูดแหล่งเงินทุนใหม่ อีกทั้ง ภาครัฐยังส่งเสริมการลงทุนในอุตสาหกรรมแห่งอนาคตสอดคล้องกับทิศทางการลงทุนโลก อย่างไรก็ตาม ไทยยังต้องเผชิญกับแรงกดดันหลายด้านในการดึงดูดการลงทุนจากต่างประเทศให้ขยายตัวอย่างต่อเนื่อง

แม้การลงทุนจากต่างประเทศในไทยยังมีโอกาสขยายตัว แต่เมื่อเทียบกับประเทศเพื่อนบ้านในอาเซียนแล้ว ไทยยังตามหลังหลายประเทศ

โดยการแข่งขันในภูมิภาคเพื่อดึงดูดการลงทุนจากต่างประเทศมีแนวโน้มเข้มข้นขึ้น โดยเฉพาะจากฐานเงินทุนสำคัญอย่างจีนและสิงคโปร์ ซึ่งที่ผ่านมา มูลค่าการอนุมัติการลงทุนจากต่างประเทศของไทยยังตามหลังประเทศเพื่อนบ้านทั้งอินโดนีเซีย, มาเลเซีย และเวียดนาม อีกทั้ง สัดส่วนการลงทุนจากต่างประเทศต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (FDI ต่อ GDP) ในปี 2024 ของไทยอยู่ที่เพียง 2.7% ซึ่งต่ำกว่าหลายประเทศในภูมิภาค สอดคล้องกับข้อมูลของกองทุนการเงินระหว่างประเทศ (IMF) ที่ระบุว่า สัดส่วนการลงทุนรวมทั้งจากในและต่างประเทศต่อ GDP ในปี 2024 ของไทยอยู่ในระดับต่ำสุดในภูมิภาคที่ 22% และอาจลดลงอีกใน 5 ปีข้างหน้า สะท้อนว่าไทยยังมีข้อจำกัดในการสร้างแรงขับเคลื่อนการลงทุนทั้งจากในและต่างประเทศอย่างจริงจังและต่อเนื่อง

การดึงดูดการลงทุนจากต่างประเทศเข้าสู่ไทยยังต้องเผชิญกับความท้าทายหลายด้าน ซึ่งไทยต้องเร่งปรับตัวและยกระดับศักยภาพการแข่งขัน

ไม่ว่าจะเป็นความท้าทายจากการ**สร้างมูลค่าเพิ่มภายในประเทศ**ที่ยังอยู่ในระดับต่ำและพึ่งพาการนำเข้ามากขึ้นอย่างเห็นได้ชัด โดยในปี 2025 มูลค่าการนำเข้าจากจีนขยายตัวสูงถึง 133% เมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ยช่วงปี 2015–2019 ขณะที่ดัชนีผลผลิตอุตสาหกรรม (MPI) ยังทรงตัวใกล้ระดับเฉลี่ยในอดีต สะท้อนถึงการลงทุนจากต่างประเทศที่เข้ามายังเชื่อมโยงกับผลิตในประเทศได้ไม่มาก นอกจากนี้ ไทยยังเผชิญกับ**ความเสี่ยงจากมาตรการ Transshipment ของสหรัฐฯ** ซึ่งยังไม่ชัดเจนและมีโอกาสกระทบต่อการตัดสินใจลงทุนของกลุ่มที่จะเข้ามาลงทุนเพื่อส่งออกไปตลาดสหรัฐฯ อีกทั้ง **ปัจจัยเชิงโครงสร้างภายในประเทศ** ยังคงเป็นข้อจำกัดต่อการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของไทย ทั้งโครงสร้างการผลิตที่กระจุกตัวในอุตสาหกรรมกลาง-ปลายน้ำ ผลิตภาพแรงงานที่ต่ำกว่าประเทศคู่แข่ง การพัฒนาแรงงานทักษะเทคโนโลยีขั้นสูงที่ยังไม่ทันต่อความต้องการของภาคอุตสาหกรรม และต้นทุนพลังงานที่อยู่ในระดับสูง ซึ่งปัจจัยเหล่านี้อาจเป็นอุปสรรคต่อการดึงดูดการลงทุนในอุตสาหกรรมขั้นสูงได้

อย่างไรก็ดี นโยบายส่งเสริมการลงทุนของไทยยังมีศักยภาพดึงดูดการลงทุนจากต่างประเทศได้ดี แต่จำเป็นต้องทบทวนต่อเนื่องเพื่อพร้อมรับโอกาสและความท้าทายของการลงทุนโลกที่เปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ ขณะเดียวกัน ผู้ประกอบการไทยควรต้องเร่งปรับตัวยกระดับสู่การเป็นส่วนหนึ่งในห่วงโซ่การผลิตของอุตสาหกรรมยุคใหม่

เมื่อเปรียบเทียบกับนโยบายส่งเสริมการลงทุนของไทยกับประเทศอาเซียนอย่าง อินโดนีเซีย, มาเลเซีย และเวียดนามแล้ว ไทยยังมีความแข็งสำคัญหลายประการ ไม่ว่าจะเป็นการให้สิทธิประโยชน์ทางภาษี และโครงสร้างพื้นฐานที่พร้อมรองรับการตั้งฐานการผลิตขั้นสูง อย่างไรก็ตาม ประเทศในอาเซียนก็มีจุดแข็งเฉพาะตัว เช่น เวียดนามที่มีความได้เปรียบด้านข้อตกลงการค้าเสรี (FTA) ครอบคลุมกว่า 60 ประเทศ หรืออินโดนีเซียที่มีทรัพยากรแร่ธาตุสำคัญต่อระบบนิเวศยานยนต์ไฟฟ้า ดังนั้น ไทยต้องเร่งเสริมความได้เปรียบและต่อยอดจุดแข็งอย่างต่อเนื่อง เช่น การสนับสนุนผู้ประกอบการไทยให้สามารถยกระดับสู่ห่วงโซ่การผลิตใหม่ การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานพลังงานและดิจิทัลอย่างต่อเนื่อง การพัฒนาแรงงานทักษะสูงเพื่อรองรับความต้องการของอุตสาหกรรมขั้นสูงที่จะเข้ามาลงทุนในไทยมากขึ้น อีกทั้ง ภาครัฐอาจพิจารณาปรับปรุงกฎระเบียบเพื่อลดอุปสรรคต่อการดำเนินธุรกิจ และให้ทันต่อรับบทของเศรษฐกิจและรูปแบบธุรกิจที่เปลี่ยนไป ขณะเดียวกัน ผู้ประกอบการไทยควรเร่งปรับตัวยกระดับสู่การเป็นส่วนหนึ่งในห่วงโซ่การผลิตของอุตสาหกรรมยุคใหม่ ได้แก่ 1) การยกระดับการผลิตผ่านการลงทุนด้านเทคโนโลยีทั้งระบบอัตโนมัติ และใช้ข้อมูลเพื่อปรับระบบการผลิตสินค้าที่มีมูลค่าเพิ่มสูงพร้อมทั้งลดต้นทุนให้สามารถแข่งขันได้ 2) ปรับบทบาททางธุรกิจให้สอดคล้องกับมาตรฐานสากลทั้งในด้านคุณภาพและสิ่งแวดล้อมควบคู่ไปกับการต่อยอดการผลิตสู่อุตสาหกรรมแห่งอนาคต และ 3) สร้างพันธมิตรกับผู้ผลิตต่างชาติ ผ่านการร่วมมือด้านเทคโนโลยี การพัฒนาผลิตภัณฑ์ร่วม และโอกาสในการเข้าถึงตลาดใหม่ ๆ

การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (Foreign Direct Investment : FDI) เป็นหนึ่งในกลไกสำคัญที่ขับเคลื่อนการเติบโตทางเศรษฐกิจของหลายประเทศรวมถึงประเทศไทย โดยหลังจากการเคลื่อนย้ายของ FDI ทั่วโลกหยุดชะงักลงจากวิกฤตโควิด-19 ก็เริ่มเห็นการฟื้นตัวที่ต่อเนื่องในช่วง 2-3 ปีที่ผ่านมา อย่างไรก็ตาม ระเบียบโลกใหม่ที่เกิดขึ้นภายใต้ “ทรมัปี 2.0” ส่งผลให้ความไม่แน่นอนของเศรษฐกิจโลกเพิ่มสูงขึ้น ประกอบกับแนวโน้มการใช้นโยบายกีดกันทางการค้า (Protectionism) ของหลายประเทศทั่วโลกอาจนำไปสู่การปรับเปลี่ยนทิศทางการค้าและการลงทุนของโลกในระยะข้างหน้า

ทิศทาง FDI ของโลกมีแนวโน้มเปลี่ยนแปลงไปอย่างไร

สภาพแวดล้อมโลกที่เต็มไปด้วยความไม่แน่นอนได้เร่งให้การลงทุนทั่วโลกปรับทิศทางลงทุนเพื่อรับมือกับความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นได้ทุกเมื่อ ไม่ว่าจะเป็นสงครามการค้า ความขัดแย้งทางภูมิรัฐศาสตร์ ราคาพลังงานที่ผันผวน หรือการปรับเปลี่ยนนโยบายการค้าอย่างฉับพลันในหลายประเทศ ซึ่งความไม่แน่นอนเหล่านี้ได้สร้างแรงกดดันและเร่งให้นักลงทุนทั่วโลกต้องปรับกลยุทธ์การลงทุน โดยนโยบายภาษีของสหรัฐฯ ที่ประกาศออกมาเมื่อต้นเดือนเมษายน 2025 ถือเป็นจุดเปลี่ยนสำคัญที่เร่งให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของกระแสการเคลื่อนย้ายเงินทุนระหว่างประเทศ ซึ่งกระแสการลงทุนทั่วโลกมีแนวโน้มเคลื่อนย้ายไปใน 4 ทิศทางหลัก ประกอบด้วย

1. **Moving to the US :** เงินลงทุนมีแนวโน้มไหลเข้าสหรัฐฯ มากขึ้นเพื่อลดภาระภาษีนำเข้ารายสินค้า ข้อมูลล่าสุด (ณ วันที่ 8 พฤศจิกายน 2025) จากเว็บไซต์ของทำเนียบขาว ระบุว่า ภายใต้รัฐบาลทรมัปี 2.0 มูลค่าการลงทุนรวมในสหรัฐฯ อยู่ที่ประมาณ 8.9 ล้านล้านดอลลาร์สหรัฐฯ และยังมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอีกต่อเนื่อง ซึ่งส่วนใหญ่จะลงทุน

ในอุตสาหกรรมสำคัญ อย่างเช่น เทคโนโลยี AI และ Data center, พลังงาน, ยานยนต์, เหล็ก, อิเล็กทรอนิกส์และเคมีคอนดักเตอร์ รวมถึงเวชภัณฑ์และเทคโนโลยีชีวภาพ โดยแหล่งที่มาของเงินลงทุนหลักมาจากบริษัทสัญชาติอเมริกันที่ทยอยย้ายฐานการผลิตกลับประเทศ บริษัทข้ามชาติที่ขยายการลงทุนเข้ามาในสหรัฐฯ และจากการลงทุนระยะยาวของประเทศพันธมิตร เช่น ญี่ปุ่น, เกาหลีใต้, UAE และอินเดีย ซึ่งส่วนหนึ่งเป็นข้อตกลงทวิภาคีที่แลกเปลี่ยนกับการลดอัตราภาษีตอบโต้จากอัตราเดิมที่เคยประกาศไว้ในเดือนเมษายน 2025

2. **Global Competitive Relocation** : การลงทุนมีแนวโน้มไหลเข้าสู่ประเทศที่มีความได้เปรียบทางการแข่งขัน โดยเฉพาะในการส่งออกไปตลาดสหรัฐฯ เช่น เม็กซิโก เนื่องจากสินค้าราว 90% อยู่ภายใต้ข้อตกลงการค้า USMCA ที่ยังได้รับการยกเว้นภาษีตอบโต้จากสหรัฐฯ และยังมีแนวโน้มได้เปรียบในด้านต้นทุนการขนส่งด้วยพรมแดนที่ติดกัน รวมถึงญี่ปุ่นและสหภาพยุโรปที่ได้ประโยชน์จากข้อตกลงลดอัตราภาษีตอบโต้ของสหรัฐฯ ให้เหลือต่ำกว่าชาติอื่น (อัตราสูงสุดไม่เกิน 15%¹) และยังได้รับเงื่อนไขพิเศษทางการค้าอื่นอีกด้วย (เช่น ยกเว้นภาษีนำเข้าตอบโต้เพิ่มเติมในสินค้าประเภทเครื่องบินและส่วนประกอบ) ส่งผลให้นักลงทุนมีแนวโน้มสนใจหันมาลงทุนในประเทศเหล่านี้มากขึ้น ตัวอย่างเช่น กรณีผู้ผลิตชิ้นส่วนและอุปกรณ์เครื่องบินของญี่ปุ่น Nikkiso และ Jamco มีแนวโน้มเพิ่มการลงทุนในประเทศมากขึ้น หลังสหรัฐฯ ยกเว้นภาษีตอบโต้เพิ่มเติมสำหรับการนำเข้าชิ้นส่วนเครื่องบินจากญี่ปุ่น
3. **From China to Others** : การลงทุนจากจีนกระจายไปในประเทศอื่นมากขึ้นท่ามกลางกระแส China+1 และ China+Many เพื่อลดความเสี่ยงจากการพึ่งพาจีนเป็นศูนย์กลางการผลิตเพียงแห่งเดียวท่ามกลางความตึงเครียดทางการค้าระหว่างจีนกับสหรัฐฯ ที่รุนแรงและขยายวงกว้างมากขึ้น โดยทั้งนักลงทุนจีนและนักลงทุนต่างชาติที่มีฐานการผลิตในจีนต่างเร่งปรับกลยุทธ์การลงทุนเพื่อเพิ่มความยืดหยุ่นของห่วงโซ่อุปทานด้วยการทยอยย้ายหรือขยายฐานการผลิตบางส่วนออกจากจีนไปยังประเทศที่มีต้นทุนแข่งขันได้ ขณะเดียวกัน นักลงทุนในจีนเองยังมองหาโอกาสในการเข้าถึงตลาดใหม่ที่มีศักยภาพการเติบโตสูงเพื่อขยายตลาดส่งออกแทนตลาดสหรัฐฯ และสร้างโอกาสทางธุรกิจในระยะยาว โดยนักลงทุนจีนให้ความสนใจลงทุนในกลุ่มประเทศในภูมิภาคอาเซียน รวมถึงประเทศในกลุ่ม BRICS หรือ Global South อื่น ๆ อย่างแอฟริกา และอเมริกาใต้ มากขึ้นจากความสัมพันธ์ทางการเมืองที่มั่นคงกับจีนและมีนโยบายสนับสนุนการลงทุนจากต่างประเทศอย่างต่อเนื่อง
4. **Reshoring/Nearshoring to home country** : การกลับมาลงทุนในประเทศหรือในภูมิภาคเพื่อเสริมความมั่นคงทางเศรษฐกิจ โดยหลายประเทศได้ออกนโยบายและมาตรการจูงใจเพื่อสนับสนุนการย้ายฐานการผลิตกลับประเทศหรือภายในภูมิภาคของตนอย่างจริงจังโดยเฉพาะอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับความมั่นคงของประเทศ อย่างการผลิตอาหาร พลังงาน และเทคโนโลยีขั้นสูง ตัวอย่างเช่น สหภาพยุโรปออกโครงการสนับสนุนการลงทุนในการผลิตเทคโนโลยีพลังงานสะอาดในภูมิภาคเพื่อลดความเสี่ยงด้านความมั่นคงทางพลังงาน ขณะที่เกาหลีใต้ปรับเปลี่ยนสิทธิประโยชน์ทางภาษีสำหรับการลงทุนในกลุ่มเคมีคอนดักเตอร์และเทคโนโลยีขั้นสูงภายในประเทศ นอกจากนี้ ยังมีแนวโน้มของกระแส Friendshoring ที่มุ่งสร้างเครือข่ายการผลิตและนวัตกรรมร่วมกับประเทศพันธมิตร อย่างเช่น อินเดีย-ญี่ปุ่น ภายใต้กรอบความร่วมมือด้าน Economic security และ Supply chain resilience ในอุตสาหกรรมสำคัญอย่าง เคมีคอนดักเตอร์ พลังงานสะอาด และเทคโนโลยีดิจิทัล

¹สหรัฐฯ ตกลงเก็บภาษีนำเข้าสินค้าญี่ปุ่น, เกาหลีใต้, สวิตเซอร์แลนด์ และสหภาพยุโรปไม่เกิน 15% (อัตราภาษี MFN รวมกับอัตราภาษีตอบโต้ ไม่เกิน 15%) หากสินค้าถูกเก็บภาษีอัตรา MFN เกิน 15% อยู่แล้ว สหรัฐฯ จะไม่เก็บภาษีตอบโต้เพิ่มเติม นอกจากนี้ สหรัฐฯ มีข้อตกลงเก็บภาษีเฉพาะเจาะจงรายสินค้า เช่น เคมีคอนดักเตอร์, ยา และไม้แปรรูป จากประเทศเหล่านี้ไม่เกิน 15% รวมถึงมีข้อตกลงเงื่อนไขพิเศษทางการค้า ขณะที่หลายประเทศคู่ค้าของสหรัฐฯ เผชิญกำแพงภาษีในอัตราสูงกว่าและไม่ได้รับเงื่อนไขพิเศษทางการค้า

อีกทั้ง แนวโน้มการลงทุนยังเน้น Strategic Investment Focus : กระแสการลงทุนในอุตสาหกรรมยุทธศาสตร์แห่งอนาคตซึ่งจะมีบทบาทสำคัญต่อการขับเคลื่อนเศรษฐกิจโลกในระยะยาว แทนการลงทุนแบบเดิมที่มักเน้นในอุตสาหกรรมการผลิตขั้นพื้นฐาน เช่น วัสดุก่อสร้าง, เคมีภัณฑ์, พลาสติก, สินค้าอุปโภคบริโภค และสิ่งทอ ไปสู่อุตสาหกรรมยุทธศาสตร์แห่งอนาคตที่เชื่อมโยงเมกะเทรนด์ด้านดิจิทัลและความยั่งยืน เช่น โครงสร้างพื้นฐานยุคใหม่ การผลิตขั้นสูง Data center เซมิคอนดักเตอร์และอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ขั้นสูง รวมถึงพลังงานสะอาด อย่างเช่นจีนที่ยังคงผลักดันการลงทุนในโครงสร้างพื้นฐานขนาดใหญ่ผ่านโครงการ Belt and Road Initiative (BRI) ทั้งระบบพลังงาน การคมนาคมขนส่ง และโครงข่ายดิจิทัลเพื่อเสริมสร้างความเชื่อมโยงทางเศรษฐกิจควบคู่ไปกับการขยายอิทธิพลทางการค้า

อย่างไรก็ดี กระแสการเปลี่ยนแปลงทิศทางการลงทุนดังกล่าวถือเป็นโอกาสสำคัญสำหรับประเทศที่มีความพร้อมในการรองรับการลงทุนจากต่างประเทศ ทั้งในด้านโครงสร้างพื้นฐานที่มีประสิทธิภาพ ไม่ว่าจะเป็นระบบโลจิสติกส์ พลังงาน และโครงสร้างพื้นฐานด้านดิจิทัล ตลอดจนกรอบกฎระเบียบและนโยบายที่ชัดเจนเอื้อต่อการเข้ามาลงทุน นอกจากนี้ยังรวมถึงความสามารถในการพัฒนาแรงงานและการปรับตัวของผู้ประกอบการในประเทศให้สอดคล้องกับอุตสาหกรรมสมัยใหม่ที่จะขยายตัวเพิ่มขึ้น ซึ่งประเทศที่สามารถผสมผสานจุดแข็งเหล่านี้เข้าด้วยกันจะดึงดูดเม็ดเงินลงทุนระลอกใหม่เข้าสู่ประเทศได้มากขึ้นในระยะข้างหน้า

กระแสการเปลี่ยนแปลงของการลงทุนทั่วโลกส่งผลกระทบต่อ FDI ที่เข้ามาไทยอย่างไร?

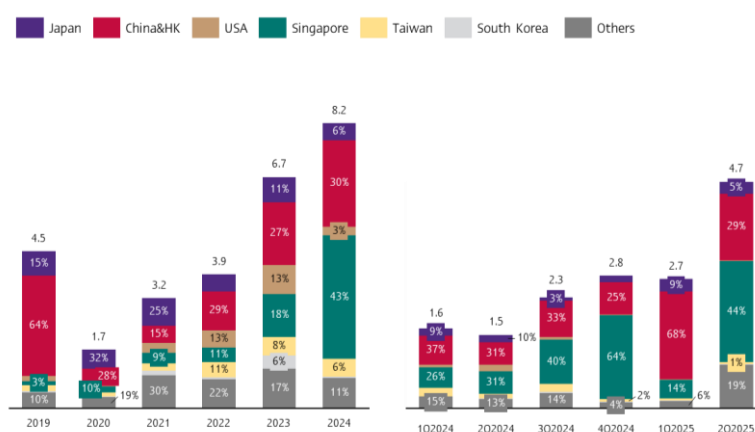
ที่ผ่านมา ไทยเป็นหนึ่งในจุดหมายการลงทุนสำคัญในภูมิภาคอาเซียนที่นักลงทุนต่างชาติให้ความสนใจเข้ามาลงทุนอย่างต่อเนื่อง โดยส่วนหนึ่งเป็นผลมาจากสงครามการค้าระหว่างสหรัฐฯ และจีน ในช่วงรัฐบาลทรัมป์ 1.0 ซึ่งส่งผลบวกให้บริษัทข้ามชาติหลายแห่งทยอยย้ายฐานการผลิตออกจากจีนมายังไทยอย่างต่อเนื่อง อย่างไรก็ตาม การแพร่ระบาดของวิกฤตโควิด-19 ได้ส่งผลให้นักลงทุนชะลอการลงทุนบางส่วนเพื่อรอดูสถานการณ์ ซึ่งภายหลังจากวิกฤตโควิด-19 คลี่คลาย กระแสการลงทุนจากต่างประเทศในไทยก็ฟื้นตัวได้ค่อนข้างเร็ว สะท้อนจากมูลค่าการขอรับการส่งเสริมการลงทุนจากสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (The Board of Investment of Thailand : BOI) ที่กลับมาสูงกว่าปี 2019 ได้ในปี 2023 ที่ราว 6.7 แสนล้านบาท และขยายตัวต่อเนื่องสู่ 8.2 แสนล้านบาทในปี 2024 โดยการลงทุนส่วนใหญ่กระจุกตัวอยู่ในกลุ่มอุตสาหกรรมดิจิทัล เครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ สาธารณูปโภค เครื่องจักรและยานยนต์ รวมถึงโลหะและวัสดุ ขณะที่ สิงคโปร์ จีน-ฮ่องกง และญี่ปุ่น ยังเป็นแหล่งเงินทุนหลักที่เข้ามาลงทุนในไทย อย่างไรก็ตาม การประกาศนโยบายภาษีของสหรัฐฯ ในช่วงต้นเดือนเมษายนและมีผลบังคับใช้ในเดือนสิงหาคมที่ผ่านมาได้ส่งผลให้การลงทุนทั่วโลกถูกปกคลุมไปด้วยความไม่แน่นอน และมีแนวโน้มเปลี่ยนทิศทางการลงทุนของนักลงทุนต่างชาติในไทยด้วยเช่นกัน

นโยบายภาษีของสหรัฐฯ มีแนวโน้มส่งผลกระทบต่อบรรยากาศการลงทุนของนักลงทุนต่างชาติในไทยทั้งในเชิงโอกาสและความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้น โดยนโยบายภาษีดังกล่าว มีส่วนเพิ่มแรงจูงใจให้นักลงทุนต่างชาติกระจายฐานการผลิตออกจากจีนมาไทยมากขึ้น เพื่อหลีกเลี่ยงความเสี่ยงจากการกีดกันทางการค้าของสหรัฐฯ ที่ต้องการลดการพึ่งพาสินค้าจากจีน แต่การกระจายฐานมาไทยของนักลงทุนจีนโดยเฉพาะการผลิตสินค้าเพื่อส่งออกไปสหรัฐฯ อาจเผชิญกับความเสี่ยงแฝงที่เข้าข่าย Transshipment หรือการสวมสิทธิ์ที่ใช้ไทยเป็นเพียงทางผ่านในการส่งออกเพื่อลดภาระภาษี ในขณะเดียวกัน อาจเข้ามาเร่งการตัดสินใจของนักลงทุนต่างชาติที่ต้องการกระจายความเสี่ยงในตลาดสหรัฐฯ แล้วหันมาจับตลาดอาเซียนมากขึ้น ทำให้เม็ดเงินลงทุนมีแนวโน้มกระจายตัวสู่ประเทศอาเซียนที่มีศักยภาพการเติบโตของตลาดสูง ซึ่งนอกจากไทยแล้ว หลายประเทศในอาเซียนก็ต่างแข่งขันกันดึงดูดเม็ดเงินลงทุนต่างชาติไม่ว่าจะเป็น

เวียดนาม, มาเลเซีย และอินโดนีเซีย นอกจากนี้ นโยบายภาษีดังกล่าวยังอาจส่งผลให้นักลงทุนต่างชาติ**เพิ่มความระมัดระวังในการลงทุนหรือปรับแผนชะลอการลงทุนในไทย**ออกไปจากความวิตกต่อการขยายวงของการกีดกันทางการค้าในหลายประเทศทั่วโลก ซึ่งอาจเพิ่มความไม่แน่นอนของสภาวะการค้าโลกและต้นทุนการดำเนินธุรกิจในระยะข้างหน้า ขณะเดียวกัน แรงกดดันจากการ Reshoring หรือการย้ายฐานการผลิตกลับไปยังกลุ่มประเทศ USMCA (เขตการค้าเสรีสหรัฐฯ-เม็กซิโก-แคนาดา) ซึ่งได้รับสิทธิประโยชน์ทางภาษียังเป็นอีกหนึ่งปัจจัยที่จะส่งผลต่อทิศทางการลงทุน ซึ่งแม้ว่านักลงทุนที่เข้ามาลงทุนในไทยในช่วงก่อนหน้านี้อาจไม่ได้มีแผนย้ายฐานการผลิตกลับไปยังภูมิภาคอเมริกา แต่อาจส่งผลต่อเม็ดเงินลงทุนใหม่ที่นักลงทุนอาจจะลดการตัดสินใจ แล้วพิจารณาลงทุนในเขตการค้าเสรีดังกล่าวแทน

รูปที่ 1 : มูลค่าการขอรับส่งเสริมการลงทุนจากต่างประเทศของไทย

หน่วย : แสนล้านบาท

ที่มา : การวิเคราะห์โดย SCB EIC จากข้อมูลของ BOI

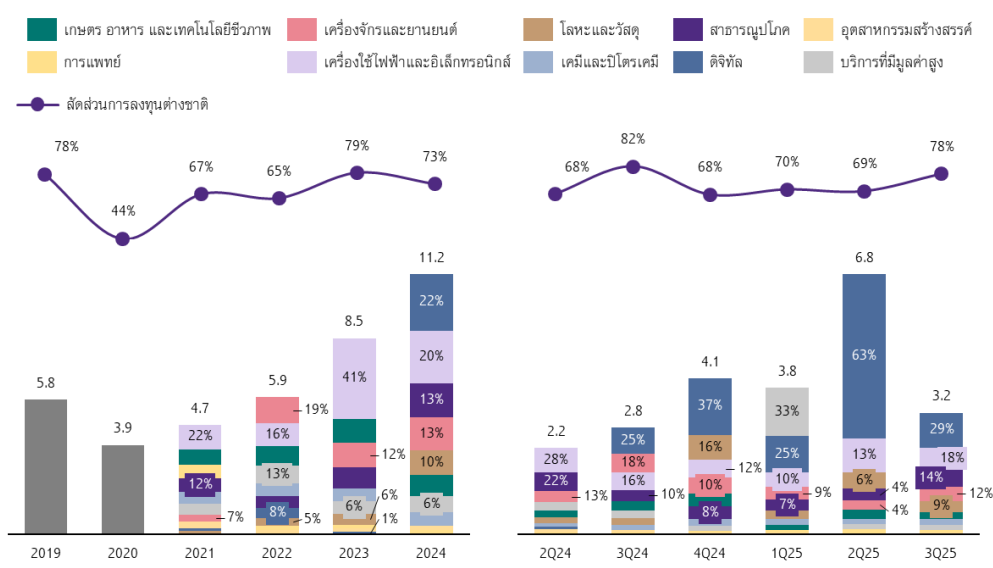
อย่างไรก็ดี หลังประกาศนโยบายภาษีของสหรัฐฯ ยังเห็นสัญญาณบวกของนักลงทุนต่างชาติที่สนใจเข้ามาลงทุนในไทยต่อเนื่อง แต่มาพร้อมกับการเปลี่ยนแปลงทั้งในด้านแหล่งเงินทุน กลุ่มอุตสาหกรรม และรูปแบบโครงการ

ในภาพรวม ไทยยังคงเป็นจุดหมายการลงทุนที่น่าดึงดูดในสายตานักลงทุนต่างชาติ แม้จะเผชิญความท้าทายจากความไม่แน่นอนของภาวะการค้าโลก สะท้อนจากมูลค่าการขอรับการส่งเสริมการลงทุนจากต่างประเทศในไตรมาสที่ 2 ปี 2025 (หลังสหรัฐฯ ประกาศนโยบายภาษี) ที่ยังเพิ่มขึ้นจากไตรมาสก่อนหน้าจาก 2.67 แสนล้านบาท มาอยู่ที่ 4.70 แสนล้านบาท และเริ่มชะลอตัวในไตรมาสที่ 3 (สหรัฐฯ เริ่มใช้นโยบายภาษี) มาอยู่ที่ 2.47 แสนล้านบาทจากการลดลงของมูลค่าการลงทุนในอุตสาหกรรมดิจิทัลหลังขยายตัวสูงในช่วงก่อนหน้านี้ อย่างไรก็ตาม ในภาพรวม แนวโน้มการลงทุนจากต่างชาติในไทยยังเป็นบวก จากตัวเลขมูลค่าการขอรับการส่งเสริมการลงทุนจากต่างประเทศในช่วง 9 เดือนแรกของปี 2025 อยู่ที่ 1.37 ล้านล้านบาทขยายตัวกว่า 94% เมื่อเทียบกับช่วงเวลาเดียวกันของปี 2024 โดยการขอรับการส่งเสริมการลงทุนในอุตสาหกรรมดิจิทัลยังมีมูลค่าสูงสุด ตามด้วยเครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ สาธารณูปโภค เครื่องจักรและยานยนต์ และโลหะและวัสดุ ซึ่งจากตัวเลขล่าสุดของการขอรับการส่งเสริมการลงทุนรายประเทศ (1H2025) **สิงคโปร์** เป็นแหล่งเงินทุนที่เข้ามาลงทุนในไทยสูงสุด (สัดส่วนราว 40%) ผ่านการลงทุนใน Data center และการผลิตอิเล็กทรอนิกส์ขั้นสูง ตามด้วย **จีน-ฮ่องกง** (สัดส่วนราว 29%) ที่ยังคงเน้นลงทุนในอุตสาหกรรมกลุ่มเดิมหรือกลุ่มที่เชื่อมโยงกับอุตสาหกรรมของจีนที่เข้ามาลงทุนในไทยในช่วงก่อนหน้านี้ เช่น

โลหะ อิเล็กทรอนิกส์ และยานยนต์ไฟฟ้า ซึ่งส่วนหนึ่งเป็นผลมาจากนโยบาย China+1 รวมถึงการเข้ามาเจาะตลาดอาเซียน และการลงทุนจาก ญี่ปุ่น (สัดส่วนราว 5%) ที่เริ่มเห็นการกระจายการลงทุนในหลากหลายอุตสาหกรรมมากขึ้น เช่น ดิจิทัล และโลหะขั้นสูง ขณะที่การลงทุนในอุตสาหกรรมดั้งเดิมอย่างยานยนต์ยังทรงตัว และเริ่มชะลอการลงทุนในอุตสาหกรรมเครื่องใช้ไฟฟ้า ซึ่งแม้แนวโน้มการลงทุนจากต่างประเทศในไทยในภาพรวมยังเป็นบวก แต่เริ่มเห็นสัญญาณการเปลี่ยนแปลงในหลายด้าน

รูปที่ 2 : มูลค่าการขอรับส่งเสริมการลงทุนรายอุตสาหกรรม

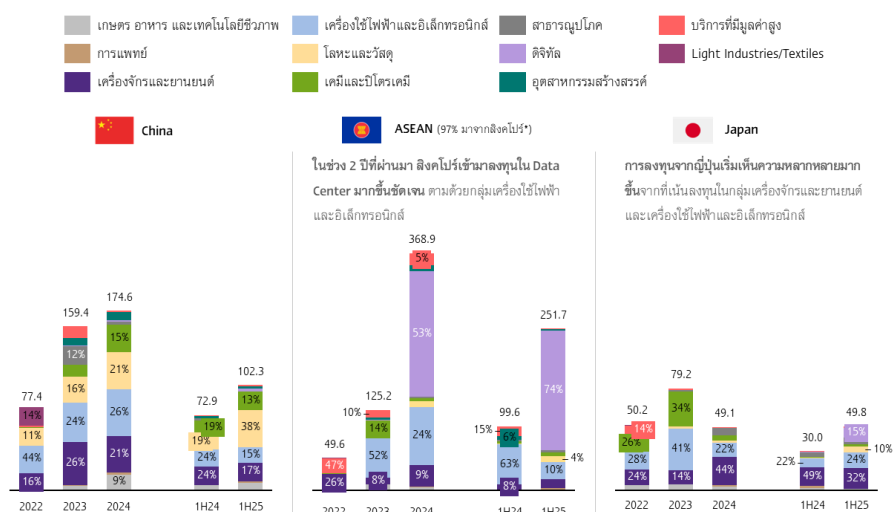
หน่วย : แสนล้านบาท, %

ที่มา : การวิเคราะห์โดย SCB EIC จากข้อมูลของ BOI

รูปที่ 3 : มูลค่าการขอรับการส่งเสริมฯ จากจีน, สิงคโปร์ และญี่ปุ่น

หน่วย : พันล้านบาท, %

ที่มา : การวิเคราะห์โดย SCB EIC จากข้อมูลของ BOI

ในด้านแหล่งเงินทุนเริ่มพบการเปลี่ยนแปลง ทั้งจากการตอบสนองต่อนโยบายภาษีของสหรัฐฯ และแนวโน้มการกระจายการลงทุนในต่างประเทศภายใต้ภาวะที่มีความไม่แน่นอนสูง

ข้อมูลการขอรับการส่งเสริมการลงทุนในช่วงครึ่งปีแรกของปี 2025 จากแหล่งเงินทุนที่เข้ามาลงทุนในไทยต่อเนื่องตลอดช่วง 3 ปีที่ผ่านมา พบว่าแนวโน้มการลงทุนจากต่างประเทศมีการปรับทิศทางอย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งสามารถจำแนกได้เป็น 3 กลุ่มหลัก ได้แก่ 1. **กลุ่มที่ชะลอการลงทุนเพื่อประเมินสถานการณ์** เช่น มาเลเซีย และสวีเดน ซึ่งก่อนหน้านี้ทิศทางการลงทุนขยายตัวได้ดีต่อเนื่อง แต่ในไตรมาส 2 การขอรับการส่งเสริมการลงทุนกลับปรับลดลงทั้งในเชิงมูลค่าการลงทุนและจำนวนโครงการ ซึ่งสะท้อนถึงความกังวลต่อความไม่แน่นอนของทิศทางการค้าโลก 2. **กลุ่มที่การลงทุนลดลงต่อเนื่อง** ซึ่งส่วนหนึ่งเป็นผลจากการปรับเปลี่ยนนโยบายการลงทุนจากประเทศต้นทางที่ต้องการดึงดูดการลงทุนกลับประเทศ อย่างเช่น อินเดียที่เร่งปฏิรูปเศรษฐกิจด้วยนโยบาย Made in India ด้วยการปรับโครงสร้างภาษีและบริการให้เอื้อต่อการผลิตในประเทศมากขึ้น 3. **กลุ่มที่ยังเติบโตได้ดี** ได้แก่ จีน, สิงคโปร์, สหราชอาณาจักร และโอเชียเนีย จากการลงทุนในไทยที่ยังขยายตัวต่อเนื่องทั้งในเชิงมูลค่าและจำนวนโครงการ ซึ่งเห็นถึงการวางบทบาทไทยในฐานะฐานการผลิตที่สำคัญในภูมิภาคและต่อยอดโอกาสการเติบโตในตลาดเอเชีย นอกจากนี้ ยังพบว่าสัดส่วนการลงทุนจากประเทศในยุโรปขยายตัวสูงขึ้นอย่างเห็นได้ชัดจากในช่วงปี 2022-2024 เฉลี่ยอยู่ที่ราว 10% เพิ่มขึ้นมาเป็น 15% ในช่วงครึ่งปีแรกของปีนี้ อีกทั้ง การลงทุนในกลุ่มประเทศจากตะวันออกกลางยังเข้ามาไทยอย่างต่อเนื่องและมูลค่าการลงทุนสูงอย่างก้าวกระโดด อย่างเช่น UAE ที่ในช่วงครึ่งปีนี้ มูลค่าการลงทุนในไทยเติบโตมาอยู่ที่ 1.56 พันล้านบาทหรือกว่า 383%YoY ซึ่งส่วนใหญ่อยู่ในกลุ่มดิจิทัล และบริการที่มีมูลค่าสูงอย่างการขนส่ง และการท่องเที่ยว

การลงทุนจากต่างประเทศขยายไปสู่กิจการย่อยที่มีมูลค่าเพิ่มสูงมากขึ้นทั้งการลงทุนในเทคโนโลยีขั้นสูงและดิจิทัล, การลงทุนใน EV Ecosystem รวมถึงการลงทุนในอุตสาหกรรมที่สอดคล้องกับเทรนด์อนาคต ซึ่งไม่เพียงช่วยเสริมความแข็งแกร่งให้กับอุตสาหกรรมหลักของไทย แต่ยังสามารถต่อยอดดึงดูดการลงทุนในกิจการสนับสนุนและห่วงโซ่ที่เกี่ยวข้องให้เติบโตตามไปด้วย

1. **การลงทุนเทคโนโลยีขั้นสูงและดิจิทัล** ในปี 2025 การลงทุนในกลุ่มดิจิทัลและเทคโนโลยีขั้นสูงขยายตัวโดดเด่นจากบริษัทเทคโนโลยีระดับโลก เช่น Google และ TikTok ที่เข้ามาจัดตั้ง Data center ในไทยเพื่อรองรับการใช้งานเทคโนโลยีที่มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นทั้งในภาคธุรกิจและกลุ่มผู้บริโภค ซึ่งจะเป็นโอกาสในการช่วยดึงดูดการลงทุนที่เกี่ยวข้องในกลุ่ม AI, Cloud computing และบริการดิจิทัลอื่น ๆ ที่เข้ามาลงทุนในไทยด้วย ตัวอย่างเช่น ในช่วง 1-2 ปีที่ผ่านมา กิจการพัฒนาซอฟต์แวร์แพลตฟอร์มสำหรับการให้บริการดิจิทัลหรือดิจิทัลคอนเทนต์เริ่มเข้ามาลงทุนในไทยมากขึ้น โดยมูลค่าการขอรับการส่งเสริมการลงทุนเติบโตกว่า 74%YoY ในครึ่งปีแรกของปีนี้สอดคล้องกับการลงทุนจัดตั้ง Data center ที่ขยายตัวสูง อีกทั้ง การเข้ามาลงทุนจัดตั้ง Data center ในไทยยังช่วยให้โครงสร้างพื้นฐานด้านดิจิทัลของไทยเข้มแข็งมากขึ้นรองรับการต่อยอดยกระดับการผลิตในประเทศไปสู่การใช้เทคโนโลยีขั้นสูงได้ง่ายขึ้น เช่น ระบบอัตโนมัติ และ AI

ขณะเดียวกัน การลงทุนในกลุ่มอิเล็กทรอนิกส์ขั้นสูงยังคงเติบโตต่อเนื่อง อาทิ แผงวงจรพิมพ์ (PCB) และชิปต้นน้ำ (Front end/Back-end) ที่ได้รับแรงหนุนจากมาตรการกีดกันการค้าและกฎหมาย CHIPS Act ของสหรัฐฯ ที่กระตุ้นให้เกิดการกระจายฐานการผลิตของผู้ผลิตเซมิคอนดักเตอร์รายใหญ่มาไทย และส่งผลต่อเนื่องในการดึงดูดผู้ผลิตใน Supply chain ที่เกี่ยวข้องเข้ามาลงทุนในไทยด้วย เช่น การผลิตแผงวงจร PCBA และการผลิตผลิตภัณฑ์ต่อเนื่องที่ไม่ใช่โครงการขนาดใหญ่ ที่ขยายตัวกว่า 254%YoY ในช่วงครึ่งปีแรกของปี 2025 รวมถึงอุตสาหกรรมที่ต่อยอดจากกลุ่มอิเล็กทรอนิกส์ขั้นสูงอย่างการผลิตเครื่องจักรและอุปกรณ์อัตโนมัติ (Automation) ที่ในครึ่งปีแรกของปีนี้เติบโตกว่า 74% เมื่อเทียบกับช่วงเดียวกันในปี 2024

2. **การเปลี่ยนผ่านสู่การลงทุน EV Ecosystem ครบวงจร** เพื่อขยาย Supply chain ให้ลึกมากขึ้น จากการเข้ามาตั้งฐานการผลิตของค่ายรถยนต์ไฟฟ้าระดับโลกในช่วงก่อนหน้านี้ ทั้งการประกอบยานยนต์ EV การผลิตชิ้นส่วนและแบตเตอรี่ โดยเฉพาะการผลิตแบตเตอรี่ที่มูลค่าการขอรับการส่งเสริมการลงทุนในช่วงครึ่งแรกของปี 2025 เติบโตมากกว่า 68% เมื่อเทียบกับช่วงเดียวกันในปี 2024 รวมถึงการต่อยอดการผลิตไปสู่อุตสาหกรรมใหม่ เช่น อุตสาหกรรมอากาศยานและชิ้นส่วน ที่มูลค่าการขอรับการส่งเสริมการลงทุนเพิ่มขึ้นอย่างเห็นได้ชัดในปี 2025 สอดคล้องกับนโยบายภาครัฐในการผลักดันไทยเป็นศูนย์กลางการบินในภูมิภาค (Regional aviation hub)
3. **การลงทุนในกลุ่มที่สอดคล้องกับเทรนด์อนาคต** แม้ปัจจุบันมูลค่าการขอรับการส่งเสริมการลงทุนในอุตสาหกรรมกลุ่มนี้จะไม่สูงนัก แต่เริ่มได้รับความสนใจจากนักลงทุนต่างชาติเพิ่มขึ้นอย่างชัดเจนในช่วง 2-3 ปีนี้ อาทิ การผลิตเครื่องมือแพทย์ การผลิตยา การผลิตอาหารที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูง (Food tech) และเทคโนโลยีชีวภาพ (Biotech) ซึ่งเข้ามาตอบโจทย์เทรนด์การใส่ใจสุขภาพของผู้บริโภคยุคใหม่และการก้าวเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุ (Aging society) ในหลายประเทศทั่วโลก นอกจากนี้ ยังรวมถึงกิจการที่เกี่ยวข้องกับความยั่งยืน อย่างเช่น การผลิตพลังงานสะอาด โดยเฉพาะพลังงานแสงอาทิตย์ การแปรรูปวัสดุทั้ง Recycle และ Recovery เพื่อรองรับการปรับตัวของภาคอุตสาหกรรมยุคใหม่ที่ตั้งเป้าลดการปล่อยคาร์บอน และให้ความสำคัญด้านสิ่งแวดล้อมมากขึ้น

อย่างไรก็ดี เริ่มเห็นสัญญาณการลงทุนที่ชะลอตัวในบางอุตสาหกรรม อาทิ เหล็กสำหรับงานก่อสร้าง โซลาร์เซลล์ และเฟอร์นิเจอร์ จากการปรับลดหรือยกเลิกสิทธิประโยชน์ส่งเสริมการลงทุนของ BOI เพื่อบริหารความเสี่ยงจากการกีดกันทางการค้าของสหรัฐฯ และสอดคล้องกับกติกาด้านความยั่งยืนที่มีแนวโน้มเข้มข้นขึ้น เนื่องจากการส่งออกสินค้าในกลุ่มนี้มีความเสี่ยงสูงต่อการถูกตั้งข้อกล่าวหาด้านการสวมสิทธิ์ใช้ไทยเป็นทางผ่าน (Transshipment) เพื่อลดภาระภาษี และยังคงเผชิญกับความท้าทายของมาตรฐานด้านสิ่งแวดล้อมที่เข้มงวดขึ้นทั่วโลก นอกจากนี้ แนวโน้มการลงทุนในกิจการผลิตไฟฟ้าจากขยะหรือเชื้อเพลิงจากขยะ (Refuse Derived Fuel : RDF) ยังมีทิศทางชะลอตัวลงเช่นกัน จากข้อจำกัดด้านความเสถียรของปริมาณไฟฟ้าที่ผลิตได้ รวมถึงข้อกังวลต่อผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและชุมชนโดยรอบ

ขณะเดียวกัน กิจทางการลงทุนในไทยมีแนวโน้มเปลี่ยนแปลงไปสู่โครงการขนาดเล็กมากขึ้น และสัดส่วนการลงทุนในโครงการใหม่เพิ่มสูงขึ้นอย่างเห็นได้ชัด โดยในบางกลุ่มอุตสาหกรรมแม้มูลค่าการลงทุนโดยรวมจะลดลง แต่จำนวนโครงการที่ขอรับการส่งเสริมการลงทุนกลับเพิ่มขึ้นต่อเนื่องสะท้อนถึงมูลค่าการลงทุนต่อโครงการที่ไม่สูงมากนัก ซึ่งแนวโน้มดังกล่าวสอดคล้องกับข้อมูลการจดทะเบียนธุรกิจใหม่ต่อโครงการของภาคการผลิตในพื้นที่ EEC ในช่วงครึ่งปีแรกของปีที่ลดลงจาก 13.51 ล้านบาทต่อโครงการในปี 2024 เป็น 5.45 ล้านบาทต่อโครงการ ซึ่งคาดว่า จะเป็นการลงทุนเพื่อเข้ามาทดลองตลาด หรือเข้ามาเพื่อเชื่อมต่อ Supply chain ในไทยหรือในอาเซียนที่มีความแข็งแกร่งอยู่แล้ว รวมถึงการเข้ามาลงทุนตามผู้ผลิตรายใหญ่ที่ได้ตั้งฐานการผลิตในไทยในช่วงก่อนหน้านี้ นอกจากนี้ ยังพบสัดส่วนมูลค่าการลงทุนในโครงการใหม่เพิ่มสูงขึ้นเป็น 78% จากค่าเฉลี่ยในช่วงก่อนวิกฤตโควิด-19 ที่เพียง 34% ซึ่งส่วนใหญ่เป็นการลงทุนในโครงการที่ขยายกิจการจากอุตสาหกรรมเดิมที่มีฐานการผลิตในไทยอยู่แล้ว บ่งชี้ว่าไทยมีความพร้อมด้านโครงสร้างพื้นฐานอุตสาหกรรมและยังคงรักษาระดับความเชื่อมั่นของนักลงทุนต่างชาติทำให้ไทยสามารถดึงดูดเม็ดเงินลงทุนในโครงการใหม่ได้มากยิ่งขึ้น

ในระยะข้างหน้า คาดว่าการลงทุนจากต่างประเทศในไทยจะยังมีโอกาสขยายตัว จากทิศทางการค้าโลกที่มีความชัดเจนมากขึ้น ประกอบกับการดำเนินมาตรการเชิงรุกของ BOI ทั้งการรักษาฐานนักลงทุนเดิมจากสิงคโปร์, จีน-ฮ่องกง และญี่ปุ่น ควบคู่กับการดึงดูดแหล่งเงินทุนจากประเทศอื่น ๆ ให้เพิ่มมากขึ้น เช่น สหรัฐฯ, ยุโรป และเกาหลีใต้ เพื่อกระจายความเสี่ยงด้านแหล่งเงินทุน รวมถึงภาครัฐยังส่งเสริมการลงทุนในอุตสาหกรรมเทคโนโลยีขั้นสูง

และอุตสาหกรรมแห่งอนาคตที่ช่วยสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับภาคอุตสาหกรรมของไทยที่สอดคล้องกับทิศทางการลงทุนทั่วโลกที่ให้ความสำคัญกับด้านเทคโนโลยีและความยั่งยืน

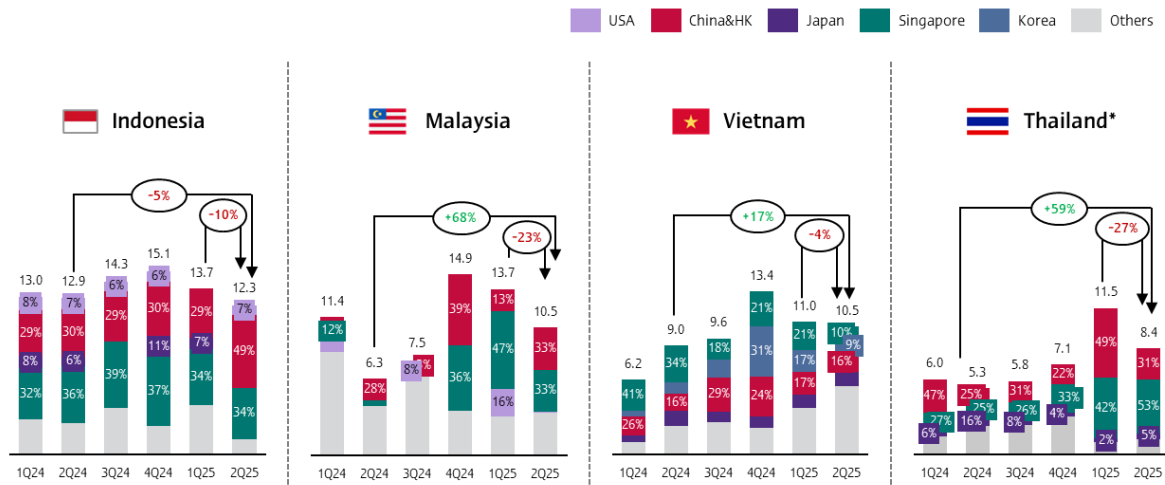
นอกจากนี้ นโยบายการส่งเสริมการลงทุนในต่างประเทศของรัฐบาลหลายประเทศมีแนวโน้มเพิ่มโอกาสให้กับไทยในการดึงดูดการลงทุนจากต่างประเทศมากขึ้น เช่น นโยบาย Going Global ของจีนที่เน้นการลงทุนในโครงสร้างพื้นฐาน เทคโนโลยีขั้นสูง และพลังงานสะอาดในต่างประเทศมากขึ้น รัฐบาลเกาหลีได้สนับสนุนการลงทุนในต่างประเทศผ่านโครงการของ KOTRA (Korea Trade-Investment Promotion Agency) เน้นการขยายธุรกิจให้อุตสาหกรรมเทคโนโลยี รถยนต์ไฟฟ้า และพลังงานหมุนเวียนโดยเฉพาะในอาเซียนและอินเดีย ขณะที่หลายประเทศในตะวันออกกลางได้ดำเนินนโยบายส่งเสริมการลงทุนในต่างประเทศอย่างจริงจังเพื่อลดการพึ่งพารายได้จากน้ำมันและสร้างความมั่นคงทางเศรษฐกิจระยะยาว อย่างเช่น ซาอุดีอาระเบีย ที่เน้นการขยายการลงทุนในเทคโนโลยีและโครงสร้างพื้นฐาน และ UAE ที่เน้นขยายการลงทุนในโครงสร้างพื้นฐาน เทคโนโลยีชีวภาพ พลังงานหมุนเวียน รวมถึงอสังหาริมทรัพย์ ในทางกลับกัน นโยบายบางประเทศอาจสร้างแรงกดดันต่อการลงทุนในไทย เช่น นโยบาย Reshoring/ Near-shoring ที่ผลักดันให้ผู้ผลิตรายใหญ่ของสหรัฐฯ รวมถึงบริษัทได้หันหลายรายประกาศแผนลงทุนขยายการผลิตในกลุ่มประเทศ USMCA ซึ่งมีข้อได้เปรียบเชิงภาษีและกฎแหล่งกำเนิดสินค้า (ROO) ที่สนับสนุนการส่งออกเข้าสู่ตลาดสหรัฐฯ ได้โดยตรง โดยเฉพาะการผลิตอิเล็กทรอนิกส์ขั้นสูง อาทิ ชิปขั้นสูง และ AI server เป็นต้น

แม้การลงทุนจากต่างประเทศในไทยจะมีโอกาสขยายตัว แต่เมื่อเทียบกับประเทศเพื่อนบ้านในอาเซียนแล้ว

ไทยยังตามหลังหลายประเทศ จากตัวเลขมูลค่าการอนุมัติการลงทุนจากต่างประเทศของประเทศจุดหมายการลงทุนสำคัญในอาเซียนอย่างอินโดนีเซีย, มาเลเซีย, เวียดนาม และไทย พบว่ามูลค่าการอนุมัติการลงทุนในไตรมาสที่ 2 ของปี 2025 เริ่มชะลอตัวจากไตรมาสแรก แต่ในภาพรวมยังอยู่ในระดับสูงเมื่อเทียบกับปี 2024 สะท้อนได้ว่า ประเทศในอาเซียนยังเป็นจุดหมายการลงทุนที่ได้รับความสนใจจากนักลงทุนต่างชาติ แต่ในขณะเดียวกัน การแข่งขันในภูมิภาคก็มีแนวโน้มรุนแรงขึ้น โดยเฉพาะการดึงดูดการลงทุนจากฐานทุนสำคัญอย่างจีน และสิงคโปร์ ซึ่งจะกดดันการขยายตัวของมูลค่าการลงทุนจากต่างประเทศในไทยในระยะข้างหน้า โดยที่ผ่านมา มูลค่าการอนุมัติการลงทุนจากต่างประเทศของไทยยังตามหลังประเทศเพื่อนบ้านทั้งอินโดนีเซีย, มาเลเซีย และเวียดนาม อีกทั้ง เมื่อพิจารณาสัดส่วนการลงทุนจากต่างประเทศต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (FDI ต่อ GDP) ในปี 2024 แล้ว ไทยอยู่ในระดับ 2.7% ซึ่งต่ำกว่า มาเลเซียกับเวียดนามที่อยู่ในระดับ 4% และสิงคโปร์ที่อยู่ราว 28% สอดคล้องกับข้อมูลของกองทุนการเงินระหว่างประเทศ (IMF) ที่ระบุว่า สัดส่วนการลงทุนรวมทั้งจากในและต่างประเทศต่อ GDP ในปี 2024 ของไทยอยู่ในระดับต่ำสุดในภูมิภาคที่ระดับ 22% เมื่อเทียบกับอินโดนีเซีย และเวียดนามที่มีสัดส่วนสูงถึง 31% อีกทั้ง IMF ยังประเมินว่าการลงทุนรวมของไทยอาจลดลงไปอยู่ที่ 21% ภายในปี 2030 สะท้อนว่าไทยยังมีข้อจำกัดในการสร้างแรงขับเคลื่อนการลงทุนทั้งจากในและต่างประเทศอย่างจริงจังและต่อเนื่อง

รูปที่ 4 : มูลค่าอนุมัติการลงทุนจากต่างประเทศในอาเซียนในปี 2024-ครึ่งแรกของปี 2025

หน่วย : พันล้านดอลลาร์สหรัฐ , %

หมายเหตุ : *มูลค่าอนุมัติลงทุนของ BOI

ที่มา : การวิเคราะห์โดย SCB EIC จากข้อมูลของ BOI, MIDA Malaysia, National Statistics Office of Vietnam, SETKAB Indonesia และสำนักข่าวต่าง ๆ

การดึง FDI เข้าสู่ไทยยังต้องเผชิญกับความท้าทายหลายด้าน ซึ่งภาครัฐและภาคธุรกิจต้องเร่งปรับตัวและยกระดับศักยภาพการแข่งขันเพื่อชิงโอกาส

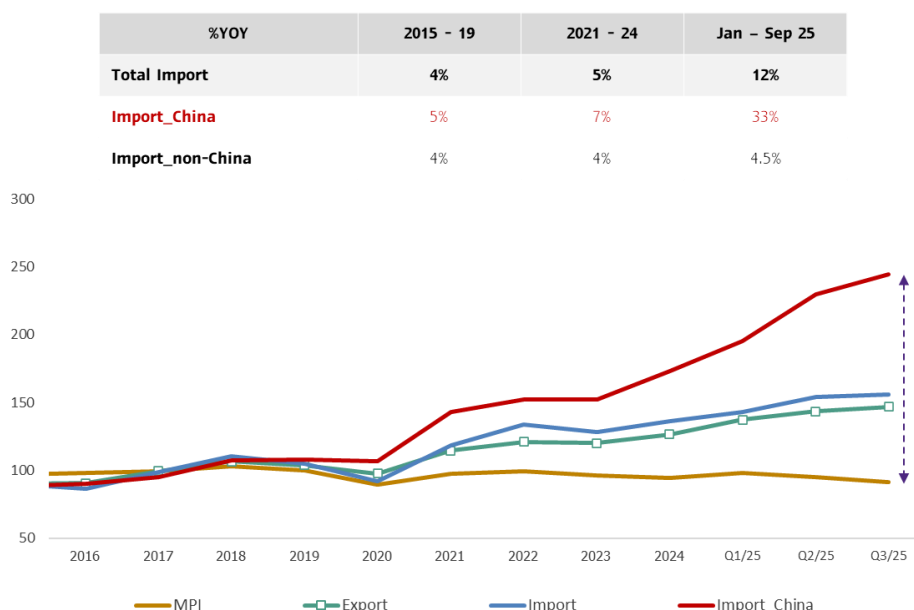
แม้นักลงทุนต่างชาติจะสนใจเข้ามาลงทุนในไทยต่อเนื่อง แต่ไทยยังเผชิญความท้าทายสำคัญในหลายด้าน

โดยเฉพาะการสร้างมูลค่าเพิ่มภายในประเทศ ที่อาจจำกัดศักยภาพในการสร้างประโยชน์ทางเศรษฐกิจในระยะยาว ซึ่งปัจจุบันการสร้างมูลค่าเพิ่มภายในประเทศยังอยู่ในระดับต่ำและไทยพึ่งพาการนำเข้ามากขึ้นอย่างเห็นได้ชัด โดยในปี 2025 มูลค่าการนำเข้าจากจีนขยายตัวสูงถึง 133% เมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ยช่วงปี 2015-2019 ขณะที่ดัชนีผลผลิตอุตสาหกรรม (MPI) ยังทรงตัวใกล้ระดับเฉลี่ยในอดีต (รูปที่ 5) โดยเฉพาะกลุ่มอิเล็กทรอนิกส์ คอมพิวเตอร์ และฮาร์ดดิสก์ไดรฟ์ ที่ยังคงพึ่งพาวัตถุดิบนำเข้าในสัดส่วนสูง สะท้อนถึงการลงทุนจากต่างประเทศจำนวนมากยังเชื่อมโยงกับผู้ผลิตในประเทศได้ไม่มากนักส่งผลให้การสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับผู้ผลิตในประเทศและการต่อยอดสู่การพัฒนาการผลิตโดยใช้เทคโนโลยีขั้นสูงยังมีข้อจำกัด

นอกจากนี้ ไทยยังเผชิญความเสี่ยงจากมาตรการ Transshipment ของสหรัฐฯ ซึ่งยังขาดความชัดเจนด้านรายละเอียด และมีโอกาสกระทบต่อการตัดสินใจลงทุนในกลุ่มนักลงทุนที่ต้องการเข้ามาลงทุนในไทยเพื่อส่งออกสินค้าไปตลาดสหรัฐฯ โดยตรง ขณะเดียวกัน **ปัจจัยเชิงโครงสร้างภายในประเทศยังคงเป็นข้อจำกัดต่อการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของไทย** ไม่ว่าจะเป็นโครงสร้างการผลิตที่กระจุกตัวในอุตสาหกรรมกลาง-ปลายน้ำ ซึ่งสร้างมูลค่าเพิ่มได้จำกัด ผลผลิตภาพแรงงานที่เติบโตช้ากว่าประเทศคู่แข่งอย่างเวียดนาม และมาเลเซีย การพัฒนาแรงงานทักษะเทคโนโลยีขั้นสูงที่ยังไม่ทันต่อความต้องการของภาคอุตสาหกรรม และต้นทุนพลังงานที่อยู่ในระดับสูงเมื่อเทียบกับประเทศคู่แข่งในภูมิภาค ซึ่งปัจจัยเหล่านี้อาจเป็นอุปสรรคต่อการดึงดูดการลงทุนในอุตสาหกรรมขั้นสูงได้

รูปที่ 5 : เครื่องชี้การส่งออก นำเข้า และการผลิต (MPI) ของไทย

หน่วย : Index_ Average 2015 - 2019 = 100

ที่มา : การวิเคราะห์โดย SCB EIC จากข้อมูลของกรมศุลกากร และสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม (สศอ.)

อย่างไรก็ดี นโยบายส่งเสริมการลงทุนของไทยยังมีศักยภาพดึงดูดการลงทุนจากต่างประเทศได้ดี แต่จำเป็นต้องทบทวนอย่างต่อเนื่องเพื่อพร้อมรับโอกาสและความท้าทายจากทิศทางการลงทุนของโลกที่เปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ เมื่อเปรียบเทียบนโยบายส่งเสริมการลงทุนของไทยกับประเทศคู่แข่งสำคัญอย่างอินโดนีเซีย, มาเลเซีย และเวียดนาม (รูปที่ 6) ไทยยังมีความสามารถในการแข่งขันสูง โดยมีจุดแข็งสำคัญหลายประการ เช่น การให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีสูงสุด 13 ปี พร้อมสิทธิลดหย่อนเพิ่มเติมอีก 5 ปี การอนุญาตให้ต่างชาติถือครองที่ดินภายใต้เงื่อนไข BOI และการนิคมอุตสาหกรรม (กนอ.) การออกวีซ่า LTR Visa และ Smart Visa ที่ช่วยดึงดูดบุคลากรทักษะสูงเข้าสู่ภาคอุตสาหกรรมเป้าหมาย รวมถึงโครงสร้างพื้นฐานอุตสาหกรรมและโลจิสติกส์ที่พร้อมรองรับการตั้งฐานการผลิตชั้นสูง อย่างไรก็ตาม ไทยยังต้องเผชิญกับการแข่งขันจากประเทศในอาเซียนที่มีจุดแข็งเฉพาะตัว ไม่ว่าจะเป็นเวียดนาม ที่มีความได้เปรียบด้านข้อตกลงการค้าเสรี (FTA) ครอบคลุมกว่า 60 ประเทศ มาเลเซียที่มีนโยบายส่งเสริมอุตสาหกรรมเทคโนโลยีขั้นสูงที่ชัดเจน เช่น การให้เงินสนับสนุนผู้ผลิตเซมิคอนดักเตอร์ผ่านแผนพัฒนาอุตสาหกรรมเซมิคอนดักเตอร์แห่งชาติ และอินโดนีเซีย ซึ่งมีทรัพยากรแร่ธาตุสำคัญต่อระบบนิเวศยานยนต์ไฟฟ้า

รูปที่ 6 : ตัวอย่างนโยบายดึงดูดการลงทุนของประเทศในอาเซียน

	 Indonesia	 Malaysia	 Vietnam	 Thailand
อุตสาหกรรมเป้าหมายหลัก	- เหมืองแร่และการผลิตโลหะขั้นพื้นฐาน - EV Battery	- อิเล็กทรอนิกส์ขั้นสูง - ดิจิทัล, AI - เคมีภัณฑ์ - เครื่องมือแพทย์	- การผลิตที่ใช้เทคโนโลยีสูงขั้น - การผลิตไฟฟ้าพลังงานลมและแสงอาทิตย์	- EV & parts - อิเล็กทรอนิกส์ขั้นสูง - ดิจิทัล - BCG
การยกเว้นภาษี (Tax holiday)	สูงสุด 20 ปี	ยกเว้นบางส่วน 5 ปี ลดหย่อนเงินลงทุน 60% เป็นเวลา 5 ปี	2-4 ปี +ลดหย่อน 50% อีก 4-9 ปี	สูงสุด 13 ปี +ลดหย่อน 50% อีก 5 ปี

	 Indonesia	 Malaysia	 Vietnam	 Thailand
การถือครองที่ดิน	สิทธิเช่าที่ดินสูงสุด 95 ปี	สิทธิเช่าที่ดินสูงสุด 99 ปี	สิทธิเช่าที่ดิน 50-70 ปี	ต่างชาติถือครองได้ภายใต้เงื่อนไข BOI และ กนอ.
FTA	15 ฉบับ 24 ประเทศ	17 ฉบับ 25 ประเทศ	17 ฉบับ >60 ประเทศ	17 ฉบับ 24 ประเทศ
Visa พิเศษสำหรับผู้มีทักษะสูง	N/A	- EP สูงสุด 5 ปี - RP-T สูงสุด 10 ปี	N/A	- LTR Visa 10 ปี - Smart Visa 4 ปี

ที่มา : การวิเคราะห์โดย SCB EIC จากข้อมูลของ BOI และสำนักข่าวต่าง ๆ

ทั้งนี้ทาง BOI ได้เริ่มปรับปรุงนโยบายส่งเสริมการลงทุน โดยมุ่งเน้นการลงทุนที่สร้างประโยชน์ทางเศรษฐกิจในระยะยาวและมีความยั่งยืนมากขึ้น อาทิ 1) การกำหนดสัดส่วนการใช้วัตถุดิบในประเทศ (Local content) สำหรับอุตสาหกรรมเป้าหมาย เช่น ยานยนต์และอิเล็กทรอนิกส์ เพื่อเพิ่มการเชื่อมโยงระหว่างผู้ผลิตต่างชาติและผู้ผลิตไทย (Domestic supply chain integration) 2) การเพิ่มความเข้มข้นในกระบวนการผลิต เพื่อให้การผลิตในไทยมีมูลค่าเพิ่มสูงขึ้นเชื่อมโยง Supply chain ในประเทศมากกว่าเดิม และสามารถรับมือกับข้อกำหนดด้านแหล่งกำเนิดสินค้าที่เข้มงวดขึ้นได้ 3) การส่งเสริมโครงการใหม่ที่กำลังเผชิญภาวะ Oversupply และมีความเสี่ยงจากการกีดกันการค้าของสหรัฐฯ เช่น การผลิตโซลาร์เซลล์ และเหล็กสำหรับก่อสร้าง 4) การจัดระเบียบพื้นที่อุตสาหกรรมที่มีความเสี่ยงด้านสิ่งแวดล้อมสูง เช่น การผลิตโลหะ เคมีภัณฑ์ และพลาสติก ให้ตั้งในพื้นที่นิคมอุตสาหกรรมเป็นหลักเพื่อให้สามารถบริหารจัดการผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อมได้อย่างมีประสิทธิภาพ และ 5) การส่งเสริมการจ้างงานคนไทยอย่างน้อย 70% เพื่อให้เกิดการจ้างงานและการพัฒนาทักษะของแรงงานไทยที่สามารถรองรับความต้องการของภาคอุตสาหกรรมได้อย่างแท้จริง

อย่างไรก็ตาม ไทยยังจำเป็นต้องเร่งเสริมความได้เปรียบและต่อยอดจุดแข็งอย่างต่อเนื่อง เพื่อดึงดูดการลงทุนจากต่างประเทศเพิ่มขึ้นภายใต้การแข่งขันที่มีโอกาสรุนแรงขึ้นได้อีกในระยะข้างหน้า เช่น

1. การสนับสนุนผู้ประกอบการไทยให้สามารถยกระดับสู่ห่วงโซ่การผลิตใหม่ โดยอาจกำหนดมาตรการสนับสนุนเพิ่มเติมสำหรับการปรับระบบการผลิตให้รองรับอุตสาหกรรมใหม่ที่เข้ามาไทยมากขึ้น เช่น มาตรการส่งเสริมการยกระดับสายการผลิตจากชิ้นส่วนยานยนต์เดิมเป็นชิ้นส่วนยานยนต์ EV หรือจากการผลิต HDD แบบดั้งเดิมสู่ HDD ความจุสูง, ชิป (Front-end) และ PCB ที่มีความซับซ้อนสูง
2. การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานพลังงานและดิจิทัล เพื่อรองรับการลงทุนในเทคโนโลยีขั้นสูง โดยกำหนดแพ็คเกจพลังงานสะอาด (Utility Green Tariff / RE-PPA) ควบคู่กับพัฒนาคุณภาพโครงข่ายดิจิทัลในนิคมอุตสาหกรรมอย่างต่อเนื่อง เพื่อดึงดูดนักลงทุนที่ให้ความสำคัญกับมาตรฐาน ESG และความเสถียรของโครงสร้างพื้นฐาน
3. การยกระดับระบบการพัฒนาแรงงานทักษะสูง เพื่อรองรับความต้องการแรงงานของอุตสาหกรรมเทคโนโลยีขั้นสูงที่จะเข้ามาลงทุนในไทย เช่น เซมิคอนดักเตอร์ และ AI โดยอาจกำหนดให้ผู้ได้รับสิทธิประโยชน์ต้องถ่ายทอดองค์ความรู้ผ่านการร่วมพัฒนาหลักสูตรและโปรแกรมฝึกงานกับสถาบันการศึกษาในไทยเพื่อพัฒนาทักษะเชิงลึกให้กับบุคลากรในประเทศ
4. การปรับปรุงกฎระเบียบภาครัฐเพื่อลดอุปสรรคต่อการดำเนินธุรกิจ โดยพิจารณาแก้ไขหรือยกเลิกกฎระเบียบที่ซ้ำซ้อน ระยะเวลาในการพิจารณาที่ค่อนข้างนาน หรือไม่สอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบัน ซึ่งรวมถึงการทบทวน

กฎเกณฑ์ในทุก 3-5 ปี เพื่อให้ทันต่อบริบทของเศรษฐกิจและรูปแบบธุรกิจที่เปลี่ยนไป ซึ่งจะช่วยสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการลงทุน และสร้างความเชื่อมั่นให้กับนักลงทุนได้ในระยะยาว

ขณะเดียวกัน ผู้ประกอบการไทยควรต้องเร่งปรับตัวยกระดับสู่การเป็นส่วนหนึ่งในห่วงโซ่การผลิตของอุตสาหกรรมยุคใหม่ เนื่องจากการเข้ามาลงทุนของผู้ผลิตรายใหญ่ที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูง เช่น ยานยนต์ไฟฟ้า เหมืองแร่ดิจิทัล และดิจิทัล ได้ดึงผู้ผลิตที่อยู่ใน Supply chain จากต่างประเทศที่มีความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านให้เข้ามาตั้งฐานการผลิตในไทยมากขึ้น ส่งผลให้ผู้ประกอบการไทยที่ยังคงอยู่ในโครงสร้างการผลิตแบบดั้งเดิมอาจเสียโอกาสในการเชื่อมต่อ Supply chain ของผู้ผลิตรายใหญ่ที่เข้ามาลงทุนในไทย ดังนั้น ผู้ประกอบการไทยจะต้องเร่งปรับตัวเพื่อขยายบทบาทสู่การเป็นส่วนหนึ่งของห่วงโซ่มูลค่าโลก (Global value chain)

โดยผู้ประกอบการไทยควรพิจารณาการปรับตัวใน 3 ด้านหลัก ได้แก่ 1. การยกระดับการผลิตผ่านการลงทุนด้านเทคโนโลยีทั้งระบบอัตโนมัติ และการใช้ข้อมูลเพื่อปรับระบบการผลิตสู่สินค้าที่มีมูลค่าเพิ่มสูงและลดต้นทุนให้สามารถแข่งขันได้ 2. ปรับบทบาททางธุรกิจให้สอดคล้องกับมาตรฐานสากลทั้งในด้านคุณภาพและสิ่งแวดล้อม ควบคู่ไปกับการต่อยอดการผลิตสู่อุตสาหกรรมแห่งอนาคตที่มีศักยภาพเติบโตเพื่อเพิ่มโอกาสในการขยายรายได้ในระยะยาว และ 3. สร้างพันธมิตรกับผู้ผลิตต่างชาติ ผ่านการร่วมมือด้านเทคโนโลยี การพัฒนาผลิตภัณฑ์ร่วม และโอกาสในการเข้าถึงตลาดใหม่ ๆ ซึ่งจะช่วยเร่งการยอมรับในห่วงโซ่มูลค่าโลกได้

ทั้งนี้แม้ไทยจะยังสามารถดึงดูดการลงทุนจากต่างประเทศได้ดี แต่การรักษาความได้เปรียบเชิงแข่งขันในระยะยาวจำเป็นต้องขับเคลื่อนผ่านความร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชน เพื่อให้การลงทุนจากต่างประเทศสร้างประโยชน์ต่อเศรษฐกิจได้ในวงกว้างและการเพิ่มขีดความสามารถของอุตสาหกรรมไทยให้แข่งขันได้อย่างแท้จริง

บทวิเคราะห์โดย... <https://www.scbeic.com/th/detail/product/FDI-211125>

Disclaimer: This article is made by The Siam Commercial Bank ("SCB") for the purpose of providing information and analysis only. Any information and analysis herein are collected and referred from public sources which may include economic information, marketing information or any reliable information prior to the date of this document. SCB makes no representation or warranty as to the accuracy, completeness and up-to-dateness of such information and SCB has no responsibility to verify or to proceed any action to make such information to be accurate, complete, and up-to-date in any respect. The information contained herein is not intended to provide legal, financial or tax advice or any other advice, and it shall not be relied or referred upon proceeding any transaction. In addition, SCB shall not be liable for any damages arising from the use of information contained herein in any respect.

ผู้เชี่ยวชาญวิเคราะห

ดร.กมลมาลย์ แจงล้อม (kamonmarn.jaenglom@scb.co.th)

นักวิเคราะห์อาวุโส

กัรติญา กรองแก้ว (keeratiya.krongkaew@scb.co.th)

นักวิเคราะห์

กุศลสิน จารุชาติ (kusalin.charuchart@scb.co.th)

นักเศรษฐศาสตร์

ภาวัต แสงสัตย์ (pawat.sawaengsat@scb.co.th)

นักเศรษฐศาสตร์

ท่านพึงพอใจต่อบทวิเคราะห์นี้เพียงใด?

ความเห็นของท่าน สำคัญกับเรา

ร่วมตอบแบบสอบถาม 7 ข้อ
เพื่อนำไปพัฒนามติวิเคราะห์ของ
SCB EIC ต่อไป

คลิกเพื่อทำ
แบบสอบถาม

“Economic and business
intelligence for effective
decision making”

ECONOMIC INTELLIGENCE CENTER

ศูนย์วิจัยเศรษฐกิจและธุรกิจ ธนาคารไทยพาณิชย์

เจาะลึก

สถานการณ์เศรษฐกิจ

เกาะติด

การเปลี่ยนแปลงที่ส่งผล
ต่อภาคธุรกิจ

อัปเดต

ประเด็นร้อนที่ไม่ควรพลาด

Stay connected

Find us at

@scbeic | 🔍

www.scbeic.com